

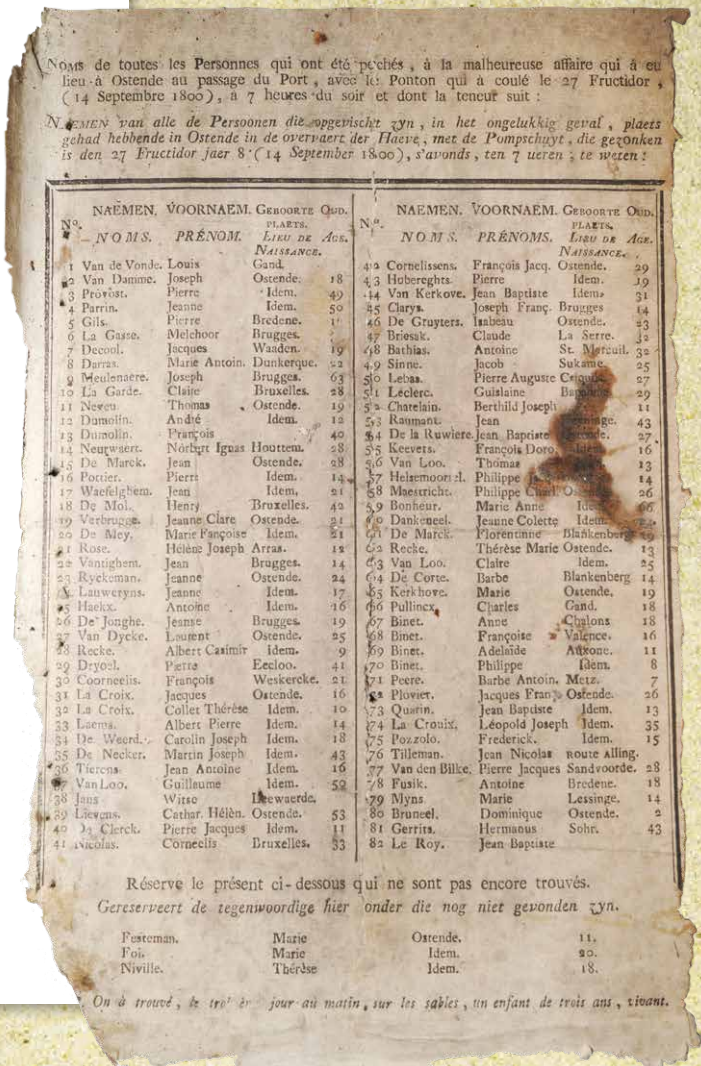
HOE EEN STUKJE KRANT ZIJN LICHT WERPT OP EEN VERGETEN SCHEEPSRAMP

Tijdens de lopende herstelwerkzaamheden aan het orgel in de Sint-Hubertuskerk van Elewijt-Zemst deed orgelmaker Pieter Vanhaecke uit Erps-Kwerps een bijzondere ontdekking. In de windlade van het orgel – het hart van een pijporgel – vond hij een krantenknipsel over een menselijke ramp, meer dan tweehonderd jaar geleden.

Dat er krantenknipsels in een orgel zitten, is overigens geen toeval. Windlades worden onderaan winddicht gemaakt met leder, perkament of papier. Ook bij het vroeg 18de-eeuwse orgel van Elewijt-Zemst was dit het geval. Het orgel onderging diverse herstellingen op het einde van die eeuw. En bij deze herstellingen gebruikte men persoonlijke brieven en gedrukt papier die men toen beschikbaar had.

Eén gedrukt 'krantenknipsel' toont een lijst met slachtoffers van een vergeten scheepsramp aan zee uit 1800. Op 14 september 1800 om 7u 's avonds wilden zo'n 200 personen in de haven van Oostende de overzet huiswaarts nemen, komende van de kermis aan 't Sas (n.v.d.r. Sas Slijkens in Bredene). Het ponton van het veer de 'Pompschuyt' geraakte echter overbelast en kantelde. Niet minder dan 82 lichamen werden geborgen. Mannen, vrouwen en kinderen. Drie mensen bleven vermist. Drie dagen later vond men nog een 3 jaar oud kind levend terug. Op 26 september 1800 is een volledige namenlijst met leeftijd van de geïdentificeerde slachtoffers in het Frans en Nederlands gepubliceerd. Drukker van dienst was de Oostendenaar P. Scheldewaert. Deze lijst is nu opgedoken in de kerk van Elewijt.

Ine Demerre met input van Pieter Vanhaecke

IN DE BRANDING

De gepubliceerde namenlijst uit 1800 van de slachtoffers van de scheepsramp met de 'Pompschuyt'. Samen met andere brieven en knipsels werd de lijst in de windlade van het orgel van de Sint-Hubertuskerk (Elewijt-Zemst) geplakt. (Pieter Vanhaecke)

KUSTKIEKJES (Grote Rede 55)

Dit pantser is wat rest van een zeeklit, nadat het dier op zee is gestorven en het skelet is aangespoeld. De zeeklit is een zee-egel, maar anders dan de meeste zee-egels niet rond, maar hartvormig. Het skelet toont de rugzijde, te herkennen aan de vijf dubbele rijen gaatjes, waar oorspronkelijk de zuigvoetjes – die de zeeklit toelaten zich te bewegen – door naar buiten kwamen. Je vindt deze breekbare kalkskeletjes regelmatig na storm op het strand. Het dier is vrij algemeen voor onze kust, waar het ingegraven leeft in gangen van 8-15 cm diep, en leeft van organisch afval.

© Vilda (Rollin Verlinde)

